

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 2. veličga serpana 1855.

List 31.

K Jezusu.

Pred sv. obhajilam.

Po sv. Obhajilu.

Oh, ne čakaj, Jezus mili!
Pridi, pridi, ljubi moj!
Prosim, naglo se usmili
Mene, — skleni se z menoj!
Res, Gospod! de nisim vreden,
De pod mojo streho greš,
Kak pa Tebe sim potreben,
To nar bolje sam Ti veš.

Zdaj, o duša, hvalo spevaj!
Jezus tvoj
Je s teboj;
Zdaj zročuj,
Zdaj zdihuj.
V ljubezni se ogrevaj!

Sej, ne morem več živeti,
Če ne prideš, o Gospod!
Tebe serčno čem objeti,
Jest popred ne grem od tod;
Torej, Jezus ljubeznjivi!
Pridi in nasiti me,
De v ljubezni nevgasljivi
Večno s Tabo sklenem se.

Zdaj vesela glas zaženi:
Jezus moj!
Res si moj,
In ko zdaj.
Vekomaj
Prosim, de ostani v meni!

O tak dolgo bom prosila,
Jezus moj!
Boš z menoj!
De s Teboj,
Ljubi moj!
V nebesih bom hodila.
Janez.

Od potertiga in skesaniga serca. *)

1.

Premišljevanje slabosti in hudobije človeške, pa milosti in dobrote Božje.

Ničesar ni bolj gotoviga, ko smert, ničesar bolj negotoviga, ko ura smertna. Premislimo torej, kako kratko je naše življenje, kako polzek naš pot, kako gotova smert, kako negotova smertna ura. Premislimo, koliko britkiga ima v sebi vse, kar nam prijetniga in veseliga na stezi našiga življenja naprot pride; kako golufno in nezanesljivo, kako spremenljivo in minljivo je vse, kar iz posvetne ljubezni izhaja, kar ljubezen tega sveta ponuja ali obeta. Premislimo pa tudi vrednost in sladkost nebeške domačije; preudarimo, od kod smo padli, kje ležimo, kaj smo zgubili, kaj našli, de spoznamo, kako treba de nam je žalovati tukej v ptuji deželi! Tako govori Salomon: „Kdor svoje spoznanje pomnoži, pomnoži tudi svojo bolečino“ (pridg. 1, 18.); zakaj bolj ko človek svoje zlege spozna, bolj zdihuje in žaluje nad njimi. Iz premišljevanja namreč izhaja spoznanje, iz spoznanja grehenga, iz grevenge pobožnost, iz pobožnosti mo-

litev. Stanovitno premišljevanje človeka razsvetli, in stori de samiga sebe spozná; in če si svojo revšino zgrevano k sercu vzame, bo serce znortanje britkosti presunjeno.

O mene ubogiga tedaj! Kako močno bi mogel svojiga Boga ljubiti, ki me je stvaril, ko me ni bilo, in spet poiskal, ko sim bil zgubljen! Ni me bilo, in on je ukazal, de sim iz nič postal. Ne kako rastliko, ne brezumno žival, ampak človeka me je stvaril, mi dal življenje, občutenje, pamet! Zgubljen sim bil, in On neumerjoči je stopil doli k umerjočimu, je vzel na sebe terpljenje, je vzel na sebe smert, jo je premagal, in me spet prenovil; in tako mi je njegova milost in gnada zmerej naprej prišla. Kolikih nevarnost me je ta moj Odrisenik otel! Ko sim s pota zašel, me je pripeljal nazaj; ko sim bil neveden, me je podučil; ko sim grešil, me je štrafal; ko sim žaloval, me je tolažil; ko sim obupa!, mi je zopet serčnost dal; ko sim padel, me je vzdignil; ko sim stal, me je deržal; ko sim šel, me je vodil; ko sim prišel, me je sprejel. To in mnogo družiga mi je skazal moj Bog; in zmerej se hočem tega spomniti v svetim veselji; zmerej od tega govoriti, zmerej ga za to hvaliti. Oh, ko bi ga pač zamogel hvaliti in ljubiti tako, kakor njegove dobrote vse zaslužijo! Zakaj ničesar nimam, poverniti mu vse to, kakor de ga ljubim. Ne da se pa tudi, kar je bilo iz ljubezni dano, z ničemur bolj prav in bolj dobro poverniti, kakor spet z ljubeznijo!

Prevdari, o človek! svoj stan in kar ti je bilo dodeljeno, in premisli, koliko ljubezni je vreden, ki ti je to dodelil! Permerjaj svojo revšino njegovi dobroti, in spoznaj, kako dolžin si, mu hvaležin biti in ga častiti. Na temnim, polzkim prepadu te je vlekla grozanska péza, ti za vrat privezana, doli v neizmerne globine pekla, in druga grozanska péza je ležala še na tebi in te tlačila navdol. Nevidni sovražniki so skusili vse, te doli vreči. Tako si bil brez vse pomoči, in nisi vedil, de si tak spočet in rojen bil. Oh, v temi sim bil, ko nisim nič, nič sam za se vedil; na polzkim sim bil, ko sim bil ves nagnjen, v greh pasti; ob prepadu brezna sim bil, ker me je péza poverbaniga greha v globino pekla vlekla, in moji sovražniki, hudi duhovi, ničesar opustili niso, me z drugimi grehi še bolj pogubljeviga storiti. In zdaj je, o moj Bog! meni vsemu zapušenimu, tvoja luč zasvetila! — Pokazal si mi, te grozanske pézi, ki ste me vlekli in tlačile, in si pahnil nazaj moje sovražnike, ki so mene v pogubo pahniti hotli, ko si mi greh odvzel, v katerim sim bil spočet in rojen, s pogubljenjem vred, in si mojim sovražnikom prepovedal.

*) Podamo tukej delič preverle knjige za duhovno življenje iz starodavnih časov „Pogovori z Bogom“ imenovane, ki je bila že v 12. stoletji po latinsko zložena najdena. Sloviti Denis jo je v preteklim veku v nemško prestavil, neumerli Silbert pa v svojim nedosegljivim jeziku 1830. leta na Dunaji spet na svitlo dal. Po poslednjim prevodu je pričujoča prestava.

moji duši silo delati. Dal si mi po imenu svojiga Sina ime kristjana, in me izvolil med svoje odrešene. Vzdignil in povzdignil si me k spoznanju in ljubezni; si mi zaupanje v serce vлил za zveličanje moje duše, za katero si Ti svoje življenje dal; in si mi, ako hodim za Teboj, svojo čast obljubil. In glej, ko še nisim hodil za Teboj, kakor si mi Ti ukazal, in sim marveč veliko grehov doprinesel, katere si Ti prepovedal: si še čakal, da bi jaz šel za Teboj, in bi mi Ti dal, kar si obljubil.

Nekoliko iz misionjskih naznanil.

(Od 1. sušca 1854 do posled. sveč. 1855.)

(Dalje in konec.)

Ker je bil gospod Kohl umerl, gospod apostolski namestnik pa so mogli v Hartum hiteti, je zdaj mogel mision v Gondokori zapušen ostati. Pred svojim odhodom so gosp. Provikar vse misionjske reči popisali, de bi se kaj ne zgubilo, novokersene k pobožnosti, lepemu obnašanju in stanoovitosti v veri opominovali. Priporočili so jim, de naj molitve, ki so se jih naučili, sami in kadar se more, tudi skupaj opravljajo. Tolazili so jih, de nebeski Oče, ki jih je z vodo sv. kersta za svoje otroke prerodil, jih bo tačas varoval, dokler nazaj ne pridejo, de jih bo pa neizrečeno veselilo, ako bodo pri drugim prihodu vidili, de so se po njih naukih ravnali, svojo nedolžnost ohranili. Vedno de naj terdno v Boga zaupajo, zlasti ker tudi v njih (g. Provikarjevi) domači veliko njih belih bratov in sester svoje serca vsak dan k Bogu za nje povzdiguje.

Glas se razširi de mislijo g. Provikar oditi, in od vsih strani skorej neprenehama ljudstvo v Gondokoro prihaja, de bi jih še enkrat vidili, srečno pot vošili, kako tolazilo iz njih ust slišali. Več poglavarjev bližnjih okrajin jim je svoje nar. lepsi sulice dalo v zastavo, de bodo oni in Barjanje vedno njih dobrot pomnili, ter ne bodo nikoli svojiga orožja zoper misionarje povzdigovali, ker so terdno prepričani, de oni iz tolike dalje le samo zavoljo njih sreče prihajajo. To sinovsko podverženje sicer prevzetniga naroda pod veljavo tujiga misionarja je apostoljskiga namestnika do solz gnilo; hvalili so usmiljenje Božje, ki pod vsakim podnebjem serca nepremikaniga človeka v njegovo zveličanje nagibuje, in je njih dela in trude že zdaj s takim sadam venčalo.

Marsikteri oven je bil poslednje dni v hlev prinesen, za kteriga niso hotli nič vzeti. Matere rejencov so nosile na ladijo pute za popotvanje, in niso tudi ne eniga biserja za nje iskale; še več, ako jim jih je kuhar ponujal, so se branile, rekoč, de so to prinesle za očeta njih otrok, kteri je za nje še bolj skerbet, kakor njih pravi oče. Otroci, fantiči in deklice, ki so vedili, de g. Provikar zeliša zbirajo, jih v deželo belih poslati, so nosili naj mnogoverstnih korenin, ki so za cesarski vert na Dunaji odločene. Zmed sosedov vsih verst je vsak kak majhen spomin prinesel in prosil, de naj nanj ne pozabijo.

14. roznika so bili starimu služabniku misionišnice ključni dani in vodstvo hiše do g. Provikarjeve povernitve zročeno. Naslednji dan je imela mala bariska občina v kapeli na ladii poslednjo Božjo službo. Marsikterimu Baričanu, ki je prišel po slovo, se je pri odhodu svitla solza uternila iz oči.

Otroci, ko so bili gosp. apostoljskimu namestniku spet in spet roko kušnili in le neradi ladijo zapustili, so bili na bregu v versto stopili in berž ko se je ladija premaknila, so kakor nehoté na koleh popadali in roke proti nebesam vzdigovali. G. Provikar pa so oči in dušo k nebesam povzdignili ter blagoslov od Gospoda čez te pervence klicali; potem pa jih je serce v kapelo na ladii gnalo, kjer so pred altarjem presvete Device Gondorski mision njenimu varstvu in milosti priporočili; njenimu sladkimu imenu namreč je ta mision posvečen. Zavoljo velike vode in dobriga vetra se je popotvanje urno odsedalo. Noč in dan so neprenehama jadri in že 1. mal. serp. so dosegli sovodenj obéh rek na večerni strani Hartuma. Ko so štiri mesce v tem mesiu v velikim trudu svoje reči vredovali in tudi obširne pričujoče naznanila za Dunaj spisali, so se jeli spet za odhod v Gondokoro pripravljati.

Gondokora pa ni več edini mision med zarurškimi narodi nad Sudanam. G. Mozgan je namreč g. ap. namestnika prosil, de naj bi mu privolili, med Kiki nov mision napraviti, kar se ve de, so mu z veseljem dovolili. Zvolil si je v kraji Angveju prazen prostor, kjer so mu brodarji s pomočjo domačinov kočico naredili; na njo je on znamenje odrešenja, sv. križ postavil, in potem mision pri sv. Križu imenoval. Peti dan svojiga popotvanja z Gondokore so prišli g. Provikar do imenovane ribške vasi. Ali nizka lega s svojimi komarji, močvirji in mlakužami jim je skerb delala, de g. Mozgan ne bo mogel prebiti in so ga vabili de naj z njimi v Hartum gre. G. Mozgan pa je bil tako terdno sklenjen, tem sicer prijaznim ljudem svoje apostolsko prizadevanje darovati, de je temu svetovanju odrekel.

De sta med tem gg. Rainer in Lap umerla, in de se je odhod g. Provikarja na Belo reko do mesca svečana odložil, je že častitim bravcam znano. Zdaj upamo, de so g. Provikar že spet pri svoji mali občini v Gondokori, od kodar s hrepenjenjem novih naznanil pričakujemo.

Pastarica na smertni postelji.

O. Auriema (Anmut. 2. zv. 3. pogl.) pripoveduje, de je uboga pastarica tako gorečo ljubezin do Marije imela, de ji je bilo nar. veči veselje, na paši pri Marijnim znamnji na nekim hribcu z ljubo Materjo Božjo pomenkovati se. Viditi pa, de je Marijna podoba brez vse lepote, sklence, jo olepsati, pa ne z zlatam in srebram, ampak z lepoto ljubezni svoje, ktero tudi ubožnost lahko napravi. Nekiga dne tedaj na polji cvetic naterga, jih v venec splete in Marijni podobi na glavo dene, rekoč: „O ljuba Mati moja! zlato, z drugimi kamni ozaljšano krono bi ti rada na glavo djala; ker sim pa revna, sprejmi ta venec moje ljubezni do tebe“. Tako si je ta uboga devica prizadevala nebesko kraljico počastiti. Kako je pa Marija ljubezen temu dobrimu otroku povernila? Pastarica hudo zbolí. Ležala je v revni bajti pri veliki cesti. Domači so imeli veliko dela na polji, torej so ubogiga otroka samiga doma pustili. Tako zapušena deklica živo čuti, de se ji smert približuje; neizrečeno rada bi še svete zakramente prejela, pa nima nobene pomoči. De bi tedaj to milost zadobila, prav gorečo prosi Marijo, njo, ki jo je ves čas svojiga življenja tolikanj serčno ljubila in častila. In glej, njena prošnja je uslišana. Dva misionarja ravno po

cesti gresta; vsa trudna se v revno bajtico poda-
sta, de bi se v nji opočila, kar zagledata umirajo-
čo deklico. O kako se je njeno srce razveselilo!
„Pozdravljena bodita poslanca Božja“, jima reče,
moja dobra Mati vaji je k meni poslala. Nikar me
ne zapustita v mojih smertnih težavah, dajta mi
še tolažbo naše svete vere, dajta mi Jezusa za
popotvanje v večnost!“ Z veseljem sta pobožna
služabnika Božjo sveto željo dobre deklice spolnila.
Eden jo spove, eden pa v bližno cerkev gre in ji
sveto popotnico prinese. Po svetim obhajilu se u-
mirajoča prijazno posmehlja in mirno v Gospodu
zaspi s temi besedami: „O milostiva, o dobrotljiva,
o sladka Devica Marija!“

Letašnje dokončanje Ljubljanskih učilnic.

Včeraj ob osmih je bila v Šenklavški cerkvi slovesna zahvalna sv. maša za srečno dokončano šolsko leto, ob devetih pa v strelišni dvorani slovesna delitev šolskih daril.

Iz gimnazialnih naznanil razvidimo, de je bilo ob koncu šolskiga leta skupaj 434 latinskih učencov, zgoli katoličanov; 371 Slovencev, 58 Nemcev, 3 Hrvati in 2 Laha. Alojzijancev je bilo to leto 48, njih veliko med nar. izverstnišimi. Iz dobrotnih šolskih zalog ali zakladnic (stiftung) je prejelo celo leto 84-90 učencov nad 5000 gold. Učilnine je bilo plačane celo leto 2910 gld., plačevalo jo je perviga pol leta 266, družiga pa 219 učencov po 6 gold. — Razun navadnih šolskih tvarin se je učilo še 13 radovoljnih reči, namreč: Odgojnistvo ali rejenstvo, slovensina (za Neslovence posebej), talijansina, francozovšina, gospodarstvo, naravstvo ali fizika po domače, djanško biljinstvo ali botanika, lepopisje, prostoročno in merjeno risarstvo, petje, hitropis, spominoslovje ali mnemonika: poslednje dvoje le nekoliko ur. — Res lepa priloznost pridnim mladenčem, se veliko koristniga naučiti. Sicer se je letašnji program poboljšal, ter razun obdarovancev in družih izverstnikov tudi pervorednike po imenih naznanil.

V treh razdelkih djavniga ali realskiga učiliša je bilo v začetku leta 196 učencov, namreč: 145 Slovencev, 28 Nemcev, 13 Lahov, 1 Čeh, 9 Hrvatov, kateri so 1100 gld. učilnine plačali in se po razdelkih in razmerah učili naslednjih tvarin: Keršanskiga nauka, nemškiga, slovenskiga, laškiga jezika, zemljopisja in zgodovine, številnije s colnijo in menjštvam (Zoll- und Wechselkunde), merjevstva, narovoslovja, fizike, ločnije ali kemije, merjeniga in prostoročniga risarstva, stavstva in dotičniga risarstva, in pa lepopisja. — Kar tiče vvod teh naznanil, bodo previdnimu gospod vodju zanesljivo hvaležni, ne le samo učenci, ampak vsi razumni, katerim naznanila v roke pridejo, de je namreč pravo stran zadel, ter kaj djanskiga, mikavniga in rabniga na čelo naznanil postavil. To sta namreč 2 spisa: Kratko zemljopisje Kranjske vojvodine, in pa: Postava za obnašanje Ljubljanskih djavnih učencov, od ministerstva poterjena. Nobeno tega dvojiga se ne more prehvaliti. (Kar izpeljavo „Ljubljana — Laibach“ tiče, ima vsak svoj prav.) — V zgledeh ali poglavitnih fantiških šolah je bilo 853, in v nedeljski šoli 292 učencov. Učilo je 15 gg. učencov 233 ur na teden.

V dekliških šolah mnogočastitih M. M. Ursularic je bilo lepo število, 836 učenk. in zlasti v znotranjih šolah od vsih mnogih tujih krajev, kar priča, de je sloves teh šol, kakor zaslužijo, na vse kraje razširjen. — Vse učiliša so bile okoli konca pretečeniga mesca sklenjene. Prihodnje šolsko leto se bo začelo 1. kozoperska.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. De bi dobrotljivi Bog šibo boleznj, od ktere se skorej po vsih straneh sliši. milostljivo odvernul, so se v Ljubljani po vsih cerkvah pretečeno nedeljo začele očitne molitve in pobožnosti, ktere bodo terpele, dokler bolezen ne odjenja. — V ohranitev „Drobtinic“ svetovajo „Novice“, de naj sleherni znanih slovenskih pisavcov saj eno drobtinico spiše in jo pošlje vredniku prečast. g. J. Rozman-u v Št. Andrej, de naj mu pa vsak koj naznani, koga misli spisati. To je zanesljivo pripravna pot v dosego tega dobriga namena.

* Prihodnjo nedeljo bodo tukaj novo mašo imeli: v škofijski cerkvi zjutraj o poli šestih gospod Jožef Zalokar, ob desetih pa gospod Matija Torkar, in v frančiškanski cerkvi častiti O. Leonard Sicherl; v nedeljo pred velikim Šmarnam pa bodo v frančiškanski cerkvi novo mašo imeli gospod Valentin Skul.

* Iz Aleksandrije piše gosp. Alojzi Pirher, de je sedanja misionarska odprava 16. u. m. s parobrodam „Kalkuta“ srečno v to mesto prišla. Tukaj se bodo nekoliko mudili, in čez ne dolgo jim pride znani g. Binder naproti, kateri jih bo v Hartum spremil. Od boleznj piše: „Skoz celi dan slišim skoz okno (iz frančiškanskiga samostana, kamor so duhovne misionarje sprejeli, in kjer cesta na pokopalise gre), arabsko mertvasko petje. Kolerja je imela tukaj obilno žetev, zdaj pa odjenjuje“.

V Breščah pri ljudskim misionu (9. rož.) so imeli Nj. milost Lavantinski škof sami 4 ogovore in poduk po stanovih, 30 spovednikov v treh cerkvah je obilno želo, kar so pridige sejale. Pri blagoslovljevanji misionškiga križa je bilo čez 10.000 vernih pričujočih, po nekaj od deleč iz Štajerskiga, Kranjskiga in Hervaškiga. 9000 jih je bilo obhajanih. Tudi 70 beračev je prejelo poseben poduk in potem obilno milovšino. Pozabljeni tudi jetniki niso bili. Nj. milost so imeli do njih ginljiv ogovor in po opravljeni spovedi so bili vsi obhajani.

Z Berda pri Podpeci. Sédmo nedeljo po binkoštih, 15. maliga serpana t. l. se je tukaj redka, posebna slovesnost—stoletna obletnica posvečenja tukajšne farne cerkve vnebovzeta Devica Matere Marije obhajala. De bi se ta veselil, zahvalni spomin s toliko obilniši podbudo in s toliko večim duhovnim pridam obhajal, so na prijatelsko fajmoštvo povabilo fajmošter iz spod. Tuhinja, slavnoznani čast. g. Luka Dolinar, mnogo skušen in prav apostolsk mož, veliko cerkveno opravilo prevzeli. De je cerkev kar nar bolj mogoče, ozaljšana bila, de je ljudstva obilno došlo, de so med duhovnim opravilam možnarji pokali, de se je posebno lepo in ginljivo petje proti sedežu Narvikšiga povzdigovalo: to so o tacih priloznostih že navadne reči, ki jih zatorej le omenim, razkladal pa tukaj ne bom. — Dobro in koristno iz več vzrokov pa se mi zdi, od pridige nekoliko več naznaniti, ki so jo imenovani povabljeni gospod imeli. Vzeli so si v zapopadek: kaj je minljiviga, kaj neminljiviga (zlasti gledé praznovaniga spomina), in pa zakaj in kako gre cerkvi spoštovanje skazovati. Poleg tega so narpervo razložili, koliko se je v preteklih sto letih preobernilo in preverglo — po sreči in ne-

sreči pri kmetovanji, po trudu in gospodarjenji posestnikov, po vojskah in družih enacih prekucijah in nadlogah. Vse je prešlo, dobro in hudo, vse se je spremenilo; nobeniga zmed tistih, kar jih je pred sto leti pri posvečevanju te cerkve bilo, več tukaj ni — in po preteklih sto letih spet nobeniga zmed nas več tukaj ne bo. Potem so rekli, de vsm nevihtam, nezgodam in spremembam vkljub pa je cerkev stala po Božjim varstvu neminljiva, enaka vesoljni kersanski Cerkvi na skalo zidani, ki bo ostala do konca sveta in je tudi peklenške moči ne bodo premagale. Potem so omenili, kdaj je bila ta cerkev zidana in posvečena, in kdaj altariji napravljeni; tudi so farmanc pohvalili, de so te leta k podaljbi, popravi in ozaljbi cerkve s toliko dobrovolnostjo in radodarnostjo pripomogli (kar je v naši „Danici“ pretekloga leta že popisano bilo), in jih opomnili, de so tega nikdar kesali ne bodo, de človeku poslednjic le dobre dela ostanejo, ktere ga v večnost spremijo in mu pri sodbi milost najti dajo. Na dalje so razložili, zakaj smo cerkev spoštovati dolžni: kako se je Mojzes le s spoštovanjem gorečimu germu bližati smel, iz kteriga je Bog govoril, — kako je Bog krivično, hudobno ravnanje in nespoštljivo zaderžanje pred skrinjo zaveze v svetim šotoru in v tempeljnu že nekđaj in clo očitno kaznoval; pri tem so povedali od hudobije in kazni Helitovih sinov — od Heliodora, ki je zavolj svoje prederznosti v tempeljnu od dveh angelov s šibami tepen bil; de so pa naše cerkve še veliko svetjši, ker se Jezus Kristus sam tukaj nebeškimu Očetu daruje, vedno med nami prebiva v svetim Rešnjim Telesu in se nam tudi živjati daje. Nato so razjasnili, kako se pravo spoštovanje do cerkve skazuje: de mora kristjan zlasti svojo farno cerkev ljubiti, zato rej k Božji službi z veseljem vanjo hoditi, s posebno pobožnostjo tukaj moliti, zvesto in s pridam besedo Božjo poslušati, in svete zakramente rad tukaj prejemati; ljubezen do cerkve se pa tudi s tem pokaže, de se k njenim potrebnim popravam in spodobnemu ozaljšanju z veseljem po svoji moči pripomore. V zgled praviga spoštovanja in resnicne ljubezni do cerkve so omenili kralja Davida, ki je preganjan z velikimi željami in serčnim hrepenenjem po hiši Gospodovi zdihoval, — so omenili prvih kristjanov, kteri so zavolj preganjanja z nevarnostjo svojiga življenja v podzemljinah in družih skritih krajih se shajali, de so le Božjo službo opravljati zamogli. Kje pa je dan današnji nekdanja gorečnost pri mnogih kristjanih, ki jih je v cerkev še priganjati treba? dan današnji, ko lepe cerkve na očitnih krajih imamo, in Božjo službo očitno obhajati smemo! Na zadnje so zlasti še s serčno besedo od velike sreče opomnili, ktere se kristjan pri svetim obhajilu vdeleži, ter so živo prigovarjali, de naj si vsak prizadeva, s pravim veseljem, s pravo gorečnostjo in hvaležnostjo večkrat pri tej angeljski mizi znajti se. K sklepu so zopet še cerkev v misel vzeli, ter njo in nas vse Mariji, izvoljeni pomočnici te fare, v varstvo izročili in priporočili. — Po sveti maši je bil še „Te Deum“ z navadno zahvalno pesmijo in molitvijo. Popoldne pa so bile pēte litanije Matere Božje, ki so jih v poviksanje in spodobno dokončanje te slovesnosti vse časti in spoštovanja vredni gospod Janez Toman, Moravški tehant, imeli.

Naj zdaj še podbudljiva nova pesem sledi, ki se je pri slovesni veliki maši ta dan pela, in so jo v omenjeni spomin stoletne obletnice posvečenja farne cerkve na Berdu poprej imenovani častitljivi gospod Luka Dolinar z napevam vred zložiti bili.

Kar na zemljo se rodi.
Le kratko ima življenje,
Se postara, se zgodi.
Se vdere v prenovljenje:
Le Cerkev ta ostane
Tolažba za kristjane;
Hvalimo vsi Boga,
De nam obhajaj' dá
Stoletno posvečenje.

Oh tū memo je že šlo
Nektero hudo vreme,
Trebja je prenesti b'lo
Marsktero težko breme:
Le Cerkev itd.

Zemlja je pa vedno tud
Nam živeža rodila,
Povernila pot in trud,
In vroče dni hladila:
Le Cerkev itd.

Koliko nevednikov
Je bilo podučenih,
Terdovratnih grešnikov
V ti cerkvi spokorjenih:
Le Cerkev itd.

Koljko žalostnih solza
Je bilo posusenih!

Gnade željnih od Boga
Zares razveseljenih:
Le Cerkev itd.

Kaj pomaga vse človek',
Če duši gre na zgubo?
Če ne gre po kratkim tek'
V veselje vernim ljubo:
Le Cerkev itd.

Zakramente v hišo to
Je Jezus milo shranil,
Vedno vabi nas v njo,
De b' smerti nas obranil.
Le Cerkev ta ostane
Tolažba za kristjane
Hodimo vanjo rad'
Po vernikov navad',
De najdemo življenje.

Lepe rajske jabelka,
Nezvenjene cvetlice
Ob potok' Zveličarja,
Nebeske veselice
Marija nam prihrani
Na svoji svetli strani,
De petje Angelov
Izvoljenih duhov
Na večno nas tolaži.

Razgled po kersanskim svetu.

Ogersko. 24. rož. je vdova grofa Nik. Battyan-a, rojena grafinja Szechenyi v red „sivih sester“ (filles de la charité) stopila, potem ko je dve grajšini zlahti zročila in 20.000 gold. med svoje uradnike in služabnike razdelila. Blaga grafinja je bila že poprej tem sestram ob času kolere dala bolnišnico in deklško odgojilnico v Šteinamangerski škofiji. Potem je dala lepo gotiško cerkev zidati s šolo in stanovanjem za duhovna, za kteriga je 6000 gold. vložila, in še veliko družiga.

Serbska vlada je dala povelje, de naj se za katoliško cerkev poiše mesto v vladini lastini, 8000 cekinov vredno; de naj se na državne stroške zida cerkev in duhovska hiša za rimsko-katoliškiga mašnika; de naj se katoliškemu duhovnu plačuje iz državne dnarnice 300 tolarjev na leto; de naj rednija v edinosti s katoliško občino poiše prostora za pokopališe. — Ste slišali, družniki ss. Cirila in Metodija? — Molitev oblake predere.

Mili darovi.

Za bolnišnico v Jablunki.

Bratovšina sv. Cirila in Metodja v Terstu 30 gld.
— Dobrotnik 1 gld. 6 krajc. v srebru.

Pogovori z gg. dopisovarci.

G. L. R. v P: Dober svet! se bomo posvetovali in občinstvu v predarek naznanili. — G. J. K. v K: Prejeli; 40 kr. od več se vam bo za prihodnje prihranilo. — G. S. v B: Bog plati za lepi spis, enacih je Danica nekoliko pogresala. Drugo z „Govornikom H.“ vred v kratkim. — G. L. v B: Prav takó! Adventne so tedaj Vase. Drugo bomo skusili pognati. G. L. v Ž: Ne be blezo treba.

Premembe duhoršine.

V Ljubljanski škofiji: Senošeski zgodnjik gospod Jakob Razpotnik so v Ternovo pri Bistrici za kaplana prestavljeni. — Umerli so: gosp. Janez Hlebs, kaplan v Ternovim, 22. mal. serpana v 53. letu svoje starosti; gosp. Valentin Kodre, duhoven v pokoji, 24. mal. serpana v 77. letu svoje starosti; gosp. Stanisl. Petris, Premski fajmošter, 27. mal. serpana v 56. letu svoje starosti. Naj v miru počivajo!